

Отъ него болнитѣ се дигатѣ, старитѣ — младѣятѣ и младитѣ — обезумяватѣ. Съ него скръбта е сълзи, възторгътѣ — подвигѣ, обидата — смъртѣ.

Да, въ пѣсеньта е живота! Защото нѣма подвигѣ безъ пѣсень. И никой народѣ не е твърдѣ на нозѣ, щомѣ е лишенѣ отъ пророка — пѣвецѣ срѣдѣ себе, отъ тоя, който се открива на душитѣ, като „святѣ величественѣ въ свѣта“.

И когато цѣлия ни народѣ е прѣвѣрналѣ на своя сѣкровена тѣга увилия финалѣ на Чинтуловата пѣсень, че —

Губимѣ се насамѣ-нататѣкъ,
Ставаме на всичко робѣ,
А живота ни е кратѣкъ,
Сетнината ни е гробѣ, —

когато цѣлия ни народѣ е прѣдѣвилѣ това въ своя сѣкровенна скръбѣ, можалѣ ли е той, тоя народѣ, да не се унесе по вихренния самотенѣ ездникѣ, който лѣти срѣщу сѣдбата съ гороломния екѣ на Балкана —

Вѣтѣръ ечи, Балканѣ стене,
Самѣ юнакѣ на коня — ?

И можеше ли малѣкъ и голѣмѣ въ тоя народѣ да не запѣе химна на сѣкровенно пробуждане:

Кѣдѣ си вѣрна ти любовѣ народна?
Кѣдѣ блѣстишѣ ти искра любородна?
Я силенѣ пламѣкъ ти пламни,
Та буенѣ огнѣнѣ разпали
На младитѣ въ сѣрцата....

.
.

По нашитѣ устни днесѣ играе усмивката на вѣцарилото се въ душитѣ запустение. И чуждо е